

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

4 февруари 2016 година *

„Програма за подпомагане на европейския аудио-визуален сектор (МЕДИА 2007) — Мерки за подпомагане на транснационалното разпространение на европейски филми — Покана за представяне на предложения в рамките на „Избирателна система за подпомагане“ 2013 г. — Акт на ЕАСЕА, с който жалбоподателят е уведомен за отхвърлянето на заявлението му за филма „Only God Forgives“ — Акт на ЕАСЕА, който потвърждава отхвърлянето, но съдържа нови мотиви — Компетентност — Разпределение на задачите между Комисията и ЕАСЕА — Обвързана компетентност — Жалба за отмяна — Обжалваем акт — Допустимост — Задължение за мотивиране — Насоки 2012—2013 — Споразумение за физическо разпространение — Липса на предварително уведомяване на ЕАСЕА — Недопустимо заявление“

По дело T-676/13,

Italian International Film Srl, установено в Рим (Италия), за което се явяват A. Fratini, B. Bettelli и M. Bottino, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Изпълнителна агенция за образование, аудио-визия и култура (ЕАСЕА), за която се явяват H. Monet и D. Homann, в качеството на представители, подпомагани от D. Fosselard и A. Duron, адвокати,

ответник,

с предмет искане за отмяна на решението, с което се отхвърля кандидатурата на жалбоподателя за отпускане на субсидия за филма „Only God Forgives“, във връзка с Поканата за представяне на предложения — ЕАСЕА/21/12 МЕДИА 2007 — Подпомагане на транснационалното разпространение на европейски филми — „Избирателна система за подпомагане“ 2013 г. (ОВ С 300, 2012 г., стр. 5), публикувана в рамките на Решение № 1718/2006/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 ноември 2006 година за прилагане на програма за подпомагане на европейския аудио-визуален сектор (МЕДИА 2007) (ОВ L 327, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 54, стр. 266), за периода от 1 януари 2007 г. до 31 декември 2013 г.,

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, М. Кънчева и С. Wetter (докладчик), съдии,

секретар: J. Palacio González, главен администратор,

* Език на производството: италиански.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 септември 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 5 октомври 2012 г. е публикувана Покана за представяне на предложения — EACEA/21/12 МЕДИА 2007 — Подпомагане на транснационалното разпространение на европейски филми — „Избирателна система за подпомагане“ 2013 г. (ОВ С 300, 2012 г., стр. 5), в рамките на „избирателна“ система за подпомагане, целяща подбор на определен брой проекти, които да бъдат субсидирани с оглед насърчаване и подкрепа на по-широко транснационално разпространение на нови ненационални европейски филми.
- 2 Поканата е публикувана в рамките на Решение № 1718/2006/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 ноември 2006 година за прилагане на програма за подпомагане на европейския аудио-визуален сектор (МЕДИА 2007) (ОВ L 327, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 54, стр. 266), за периода от 1 януари 2007 г. до 31 декември 2013 г., чието съдържание е уточнено с Постоянните насоки за програмата „МЕДИА 2007“, приложени към посочената покана (наричани по-нататък „Насоките“).
- 3 Точка 5 от Насоките, озаглавена „Критерии за допустимост“, включва точка 5.1, озаглавена „Дружества, които отговарят на критериите за допустимост“, която гласи:

„[...]

Дистрибуторът на кинематографични/театрални продукти трябва да отговаря на следните критерии:

1. да притежава правата за разпространение на филма в киносалони на съответната територия;
2. да осигури разпространението на филма в киносалони на съответната територия (да определи начална дата на прожекциите, да планира, контролира и осигури разпространението и рекламната кампания) и
3. да е заплатил сумите за свързаните с разпространението разходи. (Вж. също точка 5.5, „Допустими предложения“).

Допуска се ограничено използване на подизпълнители, при условие че участието им:

- е съобщено на агенцията,
- се потвърждава от заверени фактури,
- е съобразено с правилото за подизпълнение, посочено в точка 10.

В случай на разделяне на дейността по разпространението между няколко дружества, договорите/споразуменията между тези дружества се съобщават на агенцията. По принцип агенцията приема за допустимо дружеството, което фактически разпространява филма на съответната територия. Решението на агенцията не подлежи на обжалване.

Допуска се използването на „физически дистрибутори“ за определени услуги като резервация на киносалони, разнасяне на копия и събиране на приходите. Такива физически дистрибутори не се допускат до финансово подпомагане.

[...]“.

- 4 Точка 5.5 от Насоките, озаглавена „Допустими предложения“, предвижда:

„[...]

Към формуляра за кандидатстване се прилагат официално писмо от кандидатстващото образувание и всички документи, посочени в същия формуляр.

[...]

Агенцията си запазва правото да поиска допълнителна информация от кандидатите.

[...]“.

- 5 Съгласно точка 13 от Насоките, озаглавена „Процедура за представяне на предложения“:

„[...]

13.2 Формуляр за кандидатстване [...] Цялостната кандидатура се изпраща по пощата, като съдържа:

- разпечатка на електронния формуляр за кандидатстване,
- всички документи, посочени в обобщаващия списък. [...]

13.3 Подаване на заявлението за получаване на субсидия [...] След изпращане на заявлението не се допускат никакви промени в досието. Все пак, ако е необходимо, агенцията може да поиска от кандидата разяснение по някои въпроси. [...] Кандидатите, които не са одобрени, се уведомяват за това писмено. Кандидатът е длъжен да представи всички релевантни за заявлението му споразумения за разпространение, включително тези, които вече е представил във връзка със заявления за финансово подпомагане по предходни покани за представяне на предложения от програмата МЕДИА. Непълните заявления се считат за недопустими. [...]“.

- 6 На 22 март 2013 г. жалбоподателят, Italian International Film Srl, подава заявлението си за получаване на субсидия за разпространение в Италия на филма „Only God Forgives“ („Само Господ прощава“, наричан по-нататък „филмът“).
- 7 На 4 юни 2013 г. служител на Изпълнителната агенция за образование, аудио-визия и култура (EACEA), отговарящ за проверката на заявленията за субсидии, иска от жалбоподателя да представи няколко допълнителни документа. На 6 юни 2013 г. последният представя няколко документа, които EACEA прилага към заявлението му за целите на неговата преценка.
- 8 Комитетът, на който е възложена оценката на заявленията за субсидии (наричан по-нататък „комитетът за оценка“), отбелязва по време на заседанията си от 20 и 21 юни 2013 г., че филмът е разпространен в Италия от дружеството 01 Distribution, а не от жалбоподателя, поради което заявлението му не може да бъде прието. В съответствие с това комитетът за оценка прави предложение до Европейската комисия за приемане на решение за отхвърляне.

- 9 По време на заседанието си от 26 юли 2013 г. комитетът „МЕДИА 2007“, създаден към генерална дирекция (ГД) „Образование и култура“ на Комисията, издава становище, което съответства на предложението на комитета за оценка, с изключение на две промени, които не се отнасят до жалбоподателя.
- 10 С Решение за изпълнение C(2013) 5212 окончателен от 2 август 2013 относно индивидуално решение за предоставянето на субсидия в рамките на програма МЕДИА 2007 — Избирателно подпомагане на разпространение (наричано по-нататък „решението от 2 август 2013 г.“), Комисията следва становището на комитета МЕДИА 2007 (съображение 3 от посоченото решение), като жалбоподателят не е включен сред посочените в приложение към това решение субсидирани кандидати за разпространението на филма.
- 11 На 7 август 2013 г. ЕАСЕА съобщава решението от 2 август 2013 г. на жалбоподателя със свое бланково стандартно писмо, в което е посочено, че „[з]аявителят не осигурява лично разпространението на филма в киносалоните“.
- 12 С писмо от 4 септември 2013 г. жалбоподателят оспорва този мотив за отхвърляне и представя становището си на ЕАСЕА. По-конкретно жалбоподателят изтъква, че именно той е бил разпространител на филма в киносалоните, което личало от приложените към посоченото писмо документи. В това писмо същият твърди, че по търговски съображения логото „01 Distribution“ е поставено на преден план и изразява съжалението си, че Комисията е направила от това извод, че той не е разпространителят на филма. Поради тези причини жалбоподателят иска преразглеждане на решението от 2 август 2013 г., чието съдържание му е съобщено на 7 август 2013 г.
- 13 С писмо от 8 октомври 2013 г. ЕАСЕА отговаря на становището на жалбоподателя, като отхвърля аргументите му, с мотива че макар съгласно точка 5.1 от Насоките да е възможно възлагане на дейността по фактуриране и събиране на приходите на физически подизпълнител, тази възможност е обусловена от съобщаването на свързаните с това споразумения на ЕАСЕА. Последната подчертава, че след като на 4 юни 2013 г. се е свързала с жалбоподателя с искане за допълнителни обяснения (вж. т. 7 по-горе), същият не я е уведомил за споразумението, подписано на 26 април 2013 с 01 Distribution за разпространението на филма, което било необходимо условие, за да може комитетът за оценка да прецени правилно възможността за субсидиране на жалбоподателя. В заключение ЕАСЕА посочва, че „за съжаление потвърждава недопустимостта на гореизложения проект в съответствие с първоначалната препоръка на комитета за оценка“.
- 14 В последното писмо ЕАСЕА също така уведомява жалбоподателя за реда и сроковете за обжалване на „това решение“ (наричано по-нататък „писмото от 8 октомври 2013 г.“).

Производство и искания на страните

- 15 На 18 декември 2013 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 16 С отделна молба, постъпила в секретариата на Общия съд на 14 март 2014 г., ЕАСЕА повдига възражение за недопустимост съгласно член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г.
- 17 В писменото си становище, представено в секретариата на Общия съд на 24 април 2014 г., жалбоподателят оспорва основанията за недопустимост, изтъкнати от ЕАСЕА.

- 18 С определение от 15 септември 2014 г. Общият съд отлага произнасянето по повдигнатото от EACEA възражение за решението по същество, в съответствие с член 114, параграф 4 от 2 май 1991 г.
- 19 На 27 октомври 2014 г. EACEA представя писмена защита. Писмена реплика е представена на 12 декември 2014 г., а на 26 януари 2015 г. е представена писмена дуплика.
- 20 Жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени „решението [...] от 8 октомври 2013 г.“,
 - да осъди EACEA да приеме „съответните мерки“,
 - да осъди EACEA да заплати съдебните разноски.
- 21 EACEA иска от Общия съд:
- да отхвърли жалбата като явно недопустима или във всички случаи като неоснователна,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По предмета на жалбата

- 22 Следва да се отбележи, че жалбата е насочена срещу решение, за което жалбоподателят твърди, че се съдържа в писмото от 8 октомври 2013 г., а не срещу решението от 2 август 2013 г. Това личи най-напред от изричния текста на жалбата. На следващо място, макар на 4 септември 2013 г. жалбоподателят действително да е поискал преразглеждане на последното решение, той е бил уведомен само за смисъла и за мотива на това решение със стандартното писмо от 7 август 2013 г., а не за самото решение от 2 август 2013 г., което не се споменава в това писмо и е изтъкнато по отношение на жалбоподателя едва с възражението за недопустимост, повдигнато от EACEA.

По допустимостта

- 23 EACEA изтъква три основания за недопустимост, първото от които е изтичане на преклузивния срок за обжалване, ако жалбата се разглежда като насочена срещу решението от 2 август 2013 г., второто основание е фактът, че писмото от 8 октомври 2013 г. не представлява увреждащ акт, като само решението от 2 август 2013 г., съобщено на 7 август 2013 г., има такъв характер, а третото — изцяло потвърдителният характер на писмото от 8 октомври 2013 г. по отношение на решението от 2 август 2013 г.
- 24 Жалбоподателят оспорва тези основания за недопустимост и счита жалбата за допустима.

По преклузивния срок за обжалване

- 25 От точка 22 по-горе личи, че жалбата е насочена срещу решение, което според жалбоподателя се съдържа в писмото от 8 октомври 2013 г., а не срещу което и да било друго решение. С оглед на това трябва да се отхвърли твърдението за недопустимост поради изтичане на преклузивния

срок за обжалване на решението от 2 август 2013 г., като е важно да се отбележи, че нито датата на последното, нито съдържащия го акт не са били посочени на жалбоподателя преди настоящото съдебно производство.

По характера на решение на писмото от 8 октомври 2013 г.

- 26 Следва да се припомни, че не е достатъчно да е било изпратено писмо от институция, орган, служба или агенция на Европейския съюз до адресата му в отговор на направено от последния искане, за да може писмото да се квалифицира като решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, с което да се създава възможност за подаване на жалба за отмяна (вж. в този смисъл определение от 27 януари 1993 г., Miethke/Парламент, C-25/92, Rec, EU:C:1993:32, т. 10; решение от 22 май 1996 г., AITEC/Комисия, T-277/94, Rec, EU:T:1996:66, т. 50, и определение от 5 ноември 2003 г., Kronoply/Комисия, T-130/02, Rec, EU:T:2003:293, т. 42).
- 27 Жалба за отмяна може да се подаде срещу всички решения, приети от институциите на Съюза, без значение от тяхното естество или форма, както и, евентуално — при установените от член 263, пета алинея ДФЕС специфични условия и правила, срещу актовете на органи, служби или агенции на Съюза, при условие обаче че, когато е подадена от физическо или юридическо лице, жалбата за отмяна на акт на институция е допустима само ако задължителните правни последици от акта са от естество да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено правното му положение (вж. в този смисъл решения от 11 ноември 1981 г., IBM/Комисия, 60/81, Rec, EU:C:1981:264, т. 9 и 10; от 13 октомври 2011 г., Deutsche Post и Германия/Комисия, C-463/10 P и C-475/10 P, Сб., EU:C:2011:656, т. 37 и цитираната съдебна практика, и определение от 13 март 2015 г., European Coalition to End Animal Experiments/ECHA, T-673/13, Сб., EU:T:2015:167, т. 22).
- 28 ЕАСЕА е агенция на Съюза и е юридическо лице (решение от 21 октомври 2010, Agariou Joséphidès/Комисия и ЕАСЕА, T-439/08, EU:T:2010:442, т. 35), учредено с Решение 2005/56/ЕО на Комисията от 14 януари 2005 година за създаване на Изпълнителна агенция за образование, аудио-визия и култура за управлението на действие на Общността в областта на образованието, аудио-визията и културата в прилагане на Регламент (ЕО) № 58/2003 на Съвета (ОВ L 24, стр. 35; Специално издание на български език, 2007 г., глава 16, том 2, стр. 26), отменено и заменено с Решение 2009/336/ЕО на Комисията от 20 април 2009 година за създаване на Изпълнителна агенция за образование, аудио-визия и култура за управление на действието на Общността в областта на образованието, аудио-визията и културата при прилагане на Регламент (ЕО) № 58/2003 на Съвета (ОВ L 101, стр. 26). Решение 2009/336, което е изменено с Решение за изпълнение на Комисията от 18 декември 2012 година (ОВ L 349, стр. 68) и понастоящем също е отменено, но се прилага за настоящия спор, не съдържа акт, приет в приложение на член 263, пета алинея ДФЕС.
- 29 Следователно само ако се установи, че писмото от 8 октомври 2013 г. е произвело задължителните правни последици по отношение на жалбоподателя, които са от естество да засегнат интересите му, като променят съществено правното му положение, жалбата на последния за отмяна на посоченото писмо ще бъде допустима (вж. в този смисъл решения IBM/Комисия, т. 27 по-горе, EU:C:1981:264, т. 9 ; от 5 април 2006 г., Deutsche Bahn/Комисия, T-351/02, Rec, EU:T:2006:104, т. 35, и определение от 19 ноември 2013 г., I. garantovaná/Комисия, T-42/13, EU:T:2013:621, т. 20).
- 30 За да се определи дали даден акт произвежда такива последици, трябва да се разгледа същността му (решение IBM/Комисия, т. 27 по-горе, EU:C:1981:264, т. 9; определения от 29 април 2004 г., SGL Carbon/Комисия, T-308/02, Rec, EU:T:2004:119, т. 39, и от 9 октомври 2012 г., Région Poitou-Charentes/Комисия, T-31/12, EU:T:2012:528, т. 32).

- 31 От една страна, това означава, че използването от страна на EACEA на думата „решение“ в писмото от 8 октомври 2013 г. представлява само едно от указанията, които съдът на Съюза може да вземе предвид при определянето на същността на разглеждания акт, но само по себе си не му дава основание да квалифицира този акт като решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС. От друга страна, доводът на EACEA, че е налице недопустимост, тъй като тя нямала компетентност да приеме такова решение, не може да се приеме, доколкото, ако при анализа на обстоятелствата в конкретния случай се установи, че писмото от 8 октомври 2013 г. има характер на решение, въпросът за компетентността на автора на това писмо ще трябва да се разгледа с оглед на формалната законосъобразност на съдържащото се в него решение, което е въпрос по същество, а не по допустимостта.
- 32 В настоящия случай следва да се отбележи, че с писмото от 8 октомври 2013 г. EACEA отива отвъд това, което предполага простото обяснение на решението от 2 август 2013 г., чието съдържание и чийто мотив са съобщени от нея. EACEA не само оповестява това решение, тя сама взема позиция за отхвърляне на заявлението за субсидиране, подадено от жалбоподателя.
- 33 Макар да е вярно, че писмото от 8 октомври 2013 г. съдържа тълкуване на точка 5.1 от Насоките, това тълкуване няма за цел да укаже на жалбоподателя причините за приемането на решението от 2 август 2013 г., което впрочем не е цитирано като такова в писмото (вж. т. 22 по-горе), а подкрепя отхвърлянето, което самата EACEA приема „в съответствие с първоначалната препоръка на комитета за оценка“.
- 34 Ето защо от анализа на това писмо следва, че EACEA е възнамерявала да му придаде правни последици, като потвърди по-ранното отхвърляне на заявлението на жалбоподателя за получаване на субсидия, което е могло да засегне интересите на последния, като по този начин го лишава от възможност да получи субсидия за разпространението на филма на италианска територия. Поради това, с оглед на припомнената в точки 26—30 по-горе съдебна практика, трябва да се приеме, че писмото от 8 октомври 2013 г. представлява решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС (наричано по-нататък „решението от 8 октомври 2013 г.“) и следователно второто основание за недопустимост, изтъкнато от EACEA, следва да се отхвърли.

По потвърдителния характер на решението от 8 октомври 2013 г.

- 35 Съгласно постоянната съдебна практика дадено решение само потвърждава предходно решение, когато не съдържа никакъв нов елемент спрямо предходен акт и неговото приемане не е предшествано от преразглеждане на положението на адресата на предходния акт (решения от 14 април 1970 г., Nebe/Комисия, 24/69, Rec, EU:C:1970:22, т. 8; от 10 декември 1980 г., Grasselli/Комисия, 23/80, Rec, EU:C:1980:284, т. 18 и от 11 юни 2002 г., AICS/Парламент, T-365/00, Rec, EU:T:2002:151, т. 30).
- 36 Трябва обаче да се констатира, че преди да приеме решението от 8 октомври 2013 г., EACEA е разгледала доказателствата, представени от жалбоподателя в писмото му от 4 септември 2013 г., преди да отбележи, че в съответствие с точка 5.1 от Насоките те е трябвало да ѝ бъдат представени към момента, когато се е обърнала към жалбоподателя за „по-подробни обяснения относно оперативния капацитет на дружеството да пусне филма в разпространение“, а именно на 4 юни 2013 г., тъй като това би позволило на комитета за оценка да извърши „точна оценка на проекта“. Ето защо следва да се приеме, че докато решението от 2 август 2013 г., чието съдържание е съобщено на 7 август 2013 г. чрез стандартен формуляр, е основано на мотива, че разпространението на филма в киносалоните не се осигурява от самия жалбоподател, решението от 8 октомври 2013 г. се основава на мотива, че жалбоподателят не е представил на EACEA всички елементи, необходими за точната оценка на този проект. В това отношение EACEA уточнява, че се допуска ограничено използване на подизпълнители например при продажбата на билети и при фактурирането, при условие че е била уведомена за това. Доколкото решението

от 8 октомври 2013 г. съдържа мотив, различен от посочения в решението от 2 август 2013 г., което свидетелства за отчитането на нови елементи, посочени от жалбоподателя в писмото му от 4 септември 2013 г., то следователно няма потвърждаващ характер.

- 37 Поради това трябва да се отхвърли третото основание за недопустимост, изтъкнато от ЕАСЕА, и жалбата следва да се обяви за допустима.

По съществуващото на спора

- 38 В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква две основания, първото от които е нарушение на задължението за мотивиране, а второто е явна грешка в преценката, засягащи законосъобразността на решението от 8 октомври 2013 г.
- 39 ЕАСЕА твърди, че тези основания са неоснователни.

По компетентността на ЕАСЕА да приеме решението от 8 октомври 2013 г.

- 40 Преди евентуалното разглеждане на двете основания на жалбата следва да се провери служебно дали ЕАСЕА е имала компетентност да приеме решението от 8 октомври 2013 г. (вж. относно характера на абсолютна процесуална предпоставка на компетентността на автора на решението, върху което се упражнява съдебен контрол за законосъобразност от страна на съда на Съюза, решения от 10 май 1960 г., Германия/Върховен орган, 19/58, Rec, EU:C:1960:19, стр. 488; от 28 януари 2003 г., Laboratoires Servier/Комисия, T-147/00, Rec, EU:T:2003:17, т. 45 и от 13 декември 2013 г., Унгария/Комисия, T-240/10, Сб., EU:T:2013:645, т. 70), като се има предвид, че страните са получили възможност да разискват този въпрос при условията на състезателност, тъй като ЕАСЕА сама твърди във възражението за недопустимост, че няма компетентност да приеме решение като това от 8 октомври 2013 г., а по време на съдебното заседание на последната са зададени няколко въпроса, за да се установи дали е компетентна да преразглежда решения като това от 2 август 2013 г. и дали са налице случаи на обвързана компетентност по отношение на отхвърлянето на заявления за субсидиране. По време на съдебното заседание жалбоподателят е поканен да представи становището си по тези въпроси и по отговорите, дадени им от ЕАСЕА. От това следва, че както в писмената, така и в устната фаза на производството принципът на състезателност е бил спазен по отношение на служебно разгледаното правно основание относно компетентността на автора на обжалваното решение, в съответствие със съдебната практика (вж. в този смисъл решение от 2 декември 2009 г., Комисия/Ирландия и др., C-89/08 P, Сб., EU:C:2009:742, т. 57 и 60).
- 41 Най-напред, следва да се припомни, че съгласно текста на съображение 7 от Решение 2009/336, изменено, „[д]елегирането на изпълнителна агенция на задачи, свързани с изпълнението на [...] програми, може да се извършва при ясно разграничение между етапите на програмиране и приемането на решенията за финансиране, [...] от една страна, и изпълнението на проектите, което може да бъде поверено на изпълнителна агенция, от друга страна“. По-нататък, съображение 8 от посоченото решение гласи, че „[с]ъздаването на изпълнителна агенция не променя [...] делегирането от Съвета на Комисията на управлението на определени етапи от действията, обхванати от различните програми“.
- 42 Съгласно член 4, параграф 1 от Решение 2009/336, изменено, ЕАСЕА „отговаря за управлението на определени направления на следните програми на Общността: [...]
- 28) програмата за подкрепа на европейския аудио-визуален сектор (МЕДИА 2007) (2007—2013 г.), одобрена с Решение № 1718/2006/ЕО на Европейския парламент и на Съвета [...]“.

- 43 Съгласно член 4, параграф 2 от същото решение, изменено, ЕАСЕА „ще бъде натоварена със следните задачи по управлението на направленията на програмите на Общността, изброени в параграф 1:
- а) управление по време на целия период на съществуване на проектите, в контекста на изпълнението на поверените ѝ програми на Общността, [...];
 - б) приемане на актовете за изпълнение на приходната и разходната част на бюджета и когато са ѝ делегирани правомощия за това от страна на Комисията, извършване на някои или на всички операции, необходими за управлението на програмите на Общността, и по-специално на тези, свързани с отпускането на безвъзмездни средства и сключването на договори“.
- 44 На следващо място, Решение С(2009) 3355 окончателен на Комисията от 6 май 2009 г. относно делегиране на правомощия на Изпълнителна агенция за образование, аудио-визия и култура с оглед на изпълнението на задачи във връзка с прилагането на общностните програми в областите на образованието, аудио-визията и културата, включващи по-специално изпълнение на бюджетни кредити, записани в бюджета на Общността, изменено с Решение С(2010) 7095 окончателен, изпълнява Решение 2009/336. Програмата МЕДИА 2007 е посочена в този смисъл в съображение 28 от Решение С(2009) 3355 окончателен. Член 5 от това решение, озаглавен „Задачи по изпълнението на бюджета“, пояснява в параграф 1, буква а), че ЕАСЕА „отпуска субсидии и администрира свързаните с това договори и решения“ и че „[за] тази цел Комисията възлага на [ЕАСЕА] да извърши някои или всички необходими операции за започването и за приключването на процедури за субсидиране, подробно уредени в съображение III“. [неофициален превод]
- 45 Приложение I, параграф 26, трето тире към Решение С(2009) 3355 окончателен, изменено, припомня, че ЕАСЕА участва в изпълнението и в управлението на повечето направления на програма МЕДИА 2007, включително по отношение на разпространението.
- 46 Приложение III към същото решение установява делегирани задачи за ЕАСЕА, които включват, съгласно точка А 5, „подбор на проекти или, когато правната уредба на програмите предвижда, че подборът трябва да се извърши от Комисията, изготвяне на предложение за подбор, който Комисията да извърши в съответствие с процедурите по комитология“, съгласно точка А 6, „съобщаване на индивидуалните решения относно отпускането на субсидии на бенефициентите“ и съгласно точка А 7, „обработка на молбите за преразглеждане на решенията относно отпускането на субсидии“. [неофициален превод]
- 47 На последно място, Решение № 1718/2006 (вж. т. 2 по-горе) предвижда в член 10, параграф 2, буква д), че всяко предложение за отпускане на финансови средства от Общността на стойност над 300 000 EUR в случаите на дейности по разпространение се обхваща от процедурата, установена в член 11, параграф 2 от същото решение, докато съгласно член 10, параграф 3 от това решение „[м]ерките, необходими за изпълнение на [посоченото] решение по отношение на всички други области и дейности, се приемат в съответствие с процедурата, предвидена в член 11, параграф 3“ от Решение № 1718/2006, което включва по-специално предложенията за отпускане на финансови средства от Общността в областта на разпространението на стойност под 300 000 EUR. Член 11 от Решение № 1718/2006 уточнява в параграф 1, че Комисията се подпомага в своята работа от комитет и препраща, в параграф 2, към членове 4 и 7 от Решение 1999/468/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година за установяване на условията и реда за упражняване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията (ОВ L 184, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 159), а в параграф 4 — към членове 3 и 7 от Решение 1999/468. Член 3 от последното определя процедурата по консултиране, докато член 4 урежда процедурата по управление. При все това Решение 1999/468 е отменено с член 12, първа алинея от Регламент (ЕС) № 182/2011 на Европейския

парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година за установяване на общите правила и принципи относно реда и условията за контрол от страна на държавите членки върху упражняването на изпълнителните правомощия от страна на Комисията (ОВ L 55, стр. 13), чийто член 13 уточнява, че при позоваване на член 3 от Решение 1999/468 вече се прилага процедурата по консултиране, посочена в член 4 от Регламент № 182/2011, докато при позоваване на член 4 от Решение 1999/468 се прилага процедурата по разглеждане, посочена в член 5 от Регламент № 182/2011, с изключение на член 5, параграф 4, втора и трета алинея.

- 48 В това отношение следва да се добави, че предпоследната алинея от точка 4 от Насоките посочва като максимален размер на субсидията 150 000 EUR за разпространител и за филм и че последната алинея на точка 4 от Насоките уточнява, че EACEA си запазва правото не отпусне всички налични средства. Този праг и тази резерва са възпроизведени в точка 5, трета и четвърта алинея от Поканата за представяне на предложения EACEA/21/12.
- 49 От всички цитирани по-горе разпоредби следва, че компетентността на EACEA в областта на субсидиите, отпускани в рамките на Поканата за представяне на предложения EACEA/21/12, приета в изпълнение на програмата МЕДИА 2007, е ограничена, първо, до проверката на досието на всеки заявител с оглед на изготвянето на предложение за подбор, който Комисията да извърши в съответствие с процедурите по комитология, в съответствие с втората възможност, установена в точка А 5 от приложение III към Решение C(2009) 3355, изменено, второ, до „съобщаването на индивидуалните решения относно отпускането на субсидии на бенефициентите“, съгласно точка А 6 от това приложение, и трето, до „обработка на молбите за преразглеждане на решенията относно отпускането на субсидии“ съгласно точка А 7 от същото приложение.
- 50 В настоящия случай EACEA е проверила досието на жалбоподателя въз основа на данните, които ѝ е предоставил, и с електронно писмо от 4 юни 2013 г. е поискала от същия допълнителна информация. Жалбоподателят отговаря на последното с електронно писмо от същия ден, като потвърждава, че той е „италианският разпространител на филма“, без обаче да представя доказателства в това отношение, и изпраща до EACEA, на 6 юни 2013 г., допълнителна информация относно придобития от него опит като разпространител, по-специално през последните пет години. След цялостен анализ на досието EACEA отправя предложение за отказ на субсидиране до Комисията, която приема решението от 2 август 2013 г., след като е спазила предвидената в член 4 от Регламент № 182/2011 процедура по консултиране по отношение на предложение за отпускане на финансови средства от Съюза в областта на разпространението в размер под 300 000 EUR, в съответствие с разпоредбите на член 10, параграф 2 във връзка с параграф 3 от Решение № 1718/2006. Съображение 3 от решението от 2 август 2013 г. възпроизвежда мотивите, изложени от комитета МЕДИА 2007 в становището му от 26 юли 2013 г., който от своя страна възприема по отношение на жалбоподателя предложението на комитета за оценка (вж. т. 8—10 по-горе), а именно че филмът се разпространява в Италия от дружеството 01 Distribution, а не от жалбоподателя, така че заявлението на последния не може да се приеме. На 7 август 2013 г. EACEA възпроизвежда този мотив за отказ, като отбелязва в стандартния формуляр за съобщения графата, съответстваща на следното описание: „заявителят не осигурява лично разпространението на филма в кинозалоните“. На 4 септември 2013 г. жалбоподателят изпраща до EACEA писмо, което безспорно трябва да се квалифицира като искане за преразглеждане на решение относно отпускането на субсидия по смисъла на точка А 7 от приложение III към Решение C(2009) 3355 окончателен, изменено.
- 51 Ето защо при обстоятелства като тези в настоящия случай EACEA е имала възможност при обработването на това искане да избере да се ограничи до разясняване на решението от 2 август 2013 г. или да сезира Комисията, за да го измени било в смисъл, че отпуска субсидия,

било в смисъл на отказ, но с различни от първоначално приетите мотиви. В никакъв случай EACEA не е разполагала с компетентност да измени решение, което не е била компетентна да приеме.

- 52 Макар да е вярно, че съгласно точка 5.1 от Насоките в случай на разделяне на дейностите по разпространение между няколко дружества договорите/споразуменията между тези дружества се съобщават на EACEA, която по принцип приема за допустимо дружеството, осигуряващо фактически разпространението на филма на съответната територия, като решението ѝ „не подлежи на обжалване“, този текст следва да се тълкува в смисъл, че при проверката на заявленията EACEA трябва да приеме окончателна позиция, за да представи на Комисията предложение за подбор, като за жалбоподателя остава възможността да оспори по-късно с административна жалба решението на тази институция. Всяко друго тълкуване би противоречало на изричния текст на точка А 7 от приложение III към Решение C(2009) 3355 окончателен, изменено, който предвижда правото на такова обжалване.
- 53 От това следва, че решението от 8 октомври 2013 г. е незаконосъобразно поради липса на компетентност, тъй като EACEA е произнесла сама отказ въз основа на мотив, който не е приет от Комисията.
- 54 При все това съгласно установената съдебна практика по случаи, сходни на настоящия, при наличие на обвързана компетентност липсата на компетентност не води до отмяна на обжалваното решение, когато отмяната на последното поради липса на компетентност на неговия автор би довела, след отстраняването на този недостатък, единствено до приемането на ново, по същество идентично решение (вж. в този смисъл решения от 6 юли 1983 г., Geist/Комисия, 117/81, Rec, EU:C:1983:191, т. 6 и 7; от 9 октомври 1992 г., De Persio/Комисия, T-50/91, Rec, EU:T:1992:104, т. 10, 22 и 24, и от 19 януари 2010 г., De Fays/Комисия, T-355/08 P, СБПС, EU:T:2010:16, т. 57 и 58).
- 55 Ето защо следва да се провери дали в настоящия случай Комисията се намира в положение на обвързана компетентност, в смисъл че, като е отхвърлила заявлението на жалбоподателя с мотив, различен от този, който Комисията е приела в решението от 2 август 2013 г., EACEA е взела решение, идентично по същество с това, което би приела Комисията при упражняване на своята компетентност въз основа на същите данни като съобщените с писмото от 4 септември 2013 г.
- 56 Както личи от точка 5.1 от Насоките, цитирана в точка 3 по-горе, предоставянето на субсидия за разпространение предполага дистрибуторът да осигури лично разпространението на филма в киносалони на съответната територия. Въпреки това тази разпоредба предвижда ограничена възможност за последния да сключва споразумения с подизпълнители, при условие че „[EACEA] е била уведомена за това“. Следващата част от текста на точка 5.1 повтаря задължението за уведомяване, този път в случай на разделяне на дейностите, като предвижда, че „[в] случай на разделяне на дейността по разпространението между няколко дружества, договорите/споразуменията между тези дружества се съобщават на [EACEA]“. Същата точка допуска използването на физически дистрибутори за определени услуги като резервация на киносалони и събиране на приходите.
- 57 Жалбоподателят поддържа, че именно той е разпространител на филма и че сключеното споразумение с дружеството 01 Distribution за резервация на киносалони, разнасяне на копия на филма, събиране на приходите и съобщаване на филма под главното лого „01 Distribution“ не е трябвало да се съобщава на EACEA, тъй като най-вероятната квалификация на посоченото споразумение била делегация на трето лице на дейността по „физическо разпространение“ и във всички случаи това споразумение се различавало по естеството си от подизпълнението.
- 58 EACEA оспорва това тълкуване.

- 59 Следва да се посочи, че точка 5.1 от Насоките действително разделя споразуменията за разпространение на три категории, както личи от точка 56 по-горе, които съответстват на споразуменията за подизпълнение, споразуменията за разделяне на дейностите по разпространението между няколко оператори, както и споразуменията за използване на „физически дистрибутори“ за определени услуги, за които не се допуска субсидиране. Фактът, че не се допуска субсидиране на физическите дистрибутори, обаче не означава, че споразуменията с последните за определени услуги не трябва да се съобщават на ЕАСЕА. Впрочем, макар и само с оглед да се провери дали е налице такова споразумение за физическа дистрибуция и дали същото се вписва в тези точно определени рамки, заявителите са длъжни да предоставят на ЕАСЕА възможно най-много данни, необходими за разглеждането на заявлението за субсидиране, включително данни, които поради неразбиране на техния обхват могат да представляват пречка за положителния изход на заявлението за субсидиране.
- 60 Това тълкуване се налага на още по-силно основание поради факта, че сключването на договори между дистрибутора и трети лица за изпълнението на част от задачите по разпространението представлява изключение от принципа, че дистрибуторът трябва да осигури лично разпространението на филма, което предполага стриктно тълкуване (вж. в този смисъл решения от 17 септември 2014 г., *Baltic Agro*, C-3/13, Сб., EU:C:2014:2227, т. 24 и цитираната съдебна практика, и от 22 май 2012 г., *Internationaler Hilfsfonds*/Комисия, T-300/10, Сб., EU:T:2012:247, т. 90 и цитираната съдебна практика). Впрочем точка 13.3 от Насоките припомня важното значение на надлежното информироване на ЕАСЕА, като предвижда задължение за „съобщаване на всички релевантни споразумения за разпространение“.
- 61 Следва да се добави, че в настоящия случай жалбоподателят е имал допълнителна възможност да допълни своето досие, тъй като ЕАСЕА се е обърнала към него с искане да представи определен брой документи. Това е трябвало да привлече вниманието му върху възможните пропуски в посоченото досие и да го подтикне да бъде възможно най-изчерпателен.
- 62 С други думи, дори споразумението между жалбоподателя и дружеството 01 Distribution да представлява само договор за физическо разпространение по смисъла на точка 5.1 от Насоките, което не може да се установи от преписката, жалбоподателят е бил длъжен да го съобщи на ЕАСЕА още с подаването на заявлението за субсидиране, за да могат ЕАСЕА и Комисията да се произнесат информировано по съображенията за наличието на логото „01 Distribution“ в трейлъра и върху афишите на филма. ЕАСЕА обаче е била уведомена за наличието на споразумение, подписано на 26 април 2013 г. от жалбоподателя и дружеството 01 Distribution, едва с едно приложение към писмото на жалбоподателя от 4 септември 2013 г., или повече от месец след решението на Комисията от 2 август 2013 г.
- 63 Освен това единствено тълкуването, което изисква възможно най-пълно и надлежно информироване на ЕАСЕА, е съвместимо с принципа на добра администрация, и по-конкретно с доброто финансово управление и контрола на използването на бюджетните ресурси на Съюза за предвидените цели (вж. в този смисъл решения от 17 юни 2010 г., *CEVA*/Комисия, T-428/07 и T-455/07, Сб., EU:T:2010:240, т. 126 и цитираната съдебна практика, и от 19 април 2013 г., *Aecops*/Комисия, T-53/11, EU:T:2013:205, т. 45 и цитираната съдебна практика). При представена от заявителя непълна или погрешна информация ЕАСЕА не може да препоръча на Комисията да финансира разпространението на филм, когато са налице съмнения относно това дали дистрибуторът отговаря на установените от приложимата правна уредба изисквания. Това впрочем личи от точка 13.3 от Насоките, съгласно която непълните заявления се считат за недопустими. Следователно, като е отхвърлила заявлението за субсидиране поради несъобщаване на споразумението, сключено между жалбоподателя и дружеството 01 Distribution — мотив, чието фактическо основание жалбоподателят не оспорва, ЕАСЕА е действала при положение, при което Комисията, като компетентна институция за приемането на това решение, се намира в условията на обвързана компетентност.

- 64 Поради това в приложение на цитираната в точка 54 по-горе съдебна практика липсата на компетентност не води до отмяна на обжалваното решение, доколкото отмяната на последното поради липса на компетентност на неговия автор би довела, след отстраняването на този недостатък, единствено до приемането на идентично по същество решение.

По основанията на жалбата

- 65 Видно от цитираната в точка 54 по-горе съдебна практика, когато се установи, че администрацията е действала при условията на обвързана компетентност, всички основания, насочени срещу нейното решение, следва да се отхвърлят като неотнормими. Това важи по-специално за твърденията за липса или за недостатъчност на мотивите (решения от 29 септември 1976 г., *Morello/Комисия*, 9/76, Rec, EU:C:1976:129, т. 11, и *Geist/Комисия*, т. 54 по-горе, EU:C:1983:191, т. 6 и 7), както и, по дефиниция, за твърденията за фактическа грешка, грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката (вж. в този смисъл решение *Morello/Комисия*, посочено по-горе, EU:C:1976:129, т. 11), тъй като администрацията е била длъжна да стигне до решението, което е приела.
- 66 За изчерпателност следва да се уточни, че твърдението на жалбоподателя за противоречие на мотивите се основава именно на наличието на мотив за отхвърляне, различен от този, който се съдържа в решението от 2 август 2013 г., приет от ЕАСЕА (вж. т. 36 по-горе), от което Общият съд прави извод, че решението от 8 октомври 2013 г. няма характер на потвърждаващ акт. Както бе постановено в точка 63 по-горе, жалбоподателят няма основание да оспорва тези мотиви, тъй като съответстват на мотивите, които Комисията е длъжна да приеме, ако бъде сезирана.
- 67 На последно място, по отношение на искането Общият съд да осъди ЕАСЕА да приеме „съответните мерки“, трябва да се припомни, че в рамките на контрола за законосъобразност съгласно член 263 ДФЕС Общият съд няма компетентност да произнася разпореждания срещу институции, орган, служби или агенции на Съюза (решение от 15 септември 1998 г., *European Night Services и др./Комисия*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 и T-388/94, Rec, EU:T:1998:198, т. 53, и определение от 27 януари 2014, *Stolz/Парламент и Комисия*, T-582/13, EU:T:2014:69, т. 10).
- 68 От всички изложени по-горе съображения следва, че жалбата е неоснователна и трябва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

- 69 Съгласно член 135, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд последният може да осъди дори спечелила делото страна да заплати част от или всички съдебни разноски, ако това е оправдано от поведението на спечелилата страна, включително преди образуване на съдебното производство, по-специално ако прецени, че тя необосновано или злонамерено е причинила разходи на другата страна.
- 70 В настоящия случай, от една страна, от преписката личи, че съобщението от 7 август 2013 г., извършено основателно на бланка на ЕАСЕА, не дава информация на жалбоподателя нито за това, че автор на решението за отказ на субсидиране е Комисията, нито за датата на това решение, а именно 2 август 2013 г. Жалбоподателят е узнал това едва след подаването на настоящата жалба. Освен това, като е приела на 8 октомври 2013 г. решение от свое име с мотив, различен от този, който е приела Комисията, а след това отрича характера на решение на този свой акт и не сезира Комисията, за да промени решението си, ЕАСЕА е създавала положение на несигурност за жалбоподателя, което той е преодолял едва с подаването на настоящата жалба пред Общия съд.

- 71 От друга страна, жалбоподателят е допринесъл за това положение, като не е представил още със заявката си за субсидиране данните, които съгласно Насоките е бил длъжен да съобщи и които биха позволили на EACEA да направи подходящо и във всички случаи основано на всички данни от досието предложение до Комисията, и така сам е лишил тази агенция и тази институция от възможността да определят дали сключеното с 01 Distribution споразумение е само споразумение за физическо разпространение и следователно жалбоподателят е единственият дистрибутор на филма.
- 72 При тези условия Общият съд счита за справедливо с оглед на обстоятелствата по делото всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Italian International Film Srl и Изпълнителната агенция за образование, аудио-визия и култура (EACEA) понесат направените от тях съдебни разноски.**

Gratsias

Кънчева

Wetter

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 февруари 2016 година.

Подписи